

jedno sto skořápek

Pavel Skořepa

Danica Pružincová

Jedno sto skořápek

Copyright © Pavel Skořepa, 2022

Obálka © Michal Březina, 2022

Ilustrace © Danica Pružincová, 2022

Vydalo © Canc, 2022

ISBN 978-80-88488-11-8 (PDF)

Pro Mínu.

„Kdyby byla jen jedna pravda, nebylo by možno namalovat sto obrazů na jedno téma.“

Pablo Picasso

„Strach má sto očí a všechny jsou pro to, aby týraly bušící srdce.“

William Wordsworth

„Když jeden hlupák hodí do moře kámen, ani sto moudrých ho nevytáhne.“

Ruské přísloví

Předmluva

S Pavlovou tvorbou jsem se setkala jen díky náhodě. K našemu prvnímu setkání došlo na jednom festivalu, kde si mě dokonce spletl s někým jiným. Ale slovo dalo slovo a při večerních hrách pexesa jsme se poznali víc. Zlanařila jsem ho do svého online časopisu *Abdon*, kde se realizoval tvorbou, kterou si můžete přečíst i dnes.

První knihu *Zlověsti* vydal též s mojí malou pomocí. Proces přípravy knihy byl z mé strany sice poněkud delší, než jak by si Pavel představoval, ovšem projekt jsme dotáhli do zdárného konce. Nápad na vydání Pavlovy tvorby v knižní podobě mne napadl, když jsem si vypočetla jeho rozhovor v rádiu *Slobodný vysielateľ* v rámci literární relace. Myslím, že časem by mu tato nabídka přišla časem i z jiné strany. Pavlova tvorba je totiž čteníhodná. Někdy je sice drsný, jindy zase vulgární, ale častokrát ukazuje pravou tvář postav, které si na nic nehrají. Přestože se čtenáři při svých reakcích straní některých explicitních scén a vyjadřování postav, ale ruku na srdce...

kdo by chtěl číst o tom, že snědl salát a šel domů?

Pavel vás chytí za srdce a možná se vám potom bude hůř spát. Možná si rozsvítíte všechna světla v bytě cestou na záchod a taky možná budete v očekávání ležet v posteli a vyčkávat na ponuré hlasy ozývající se zpod postele.

Ale vezte jedno. Pavel má před sebou ještě dlouhou cestu spisovatele a já se těším na jeho první rozsáhlejší dílo, které budu číst jako čtenářka. Neboť není nic lepšího, než se ponořit do literárního textu jako co možná nejméně zainteresovaná osoba.

Tak už se netrapte zbytečným řádky a ponořte se do dalšího (z mnoha jiných) světa Pavla Skořepy.

Denisa „DNA“ Kancírová

Téma:

Já jsem na
tom večírku
nebyl

(pro Abdon 12/2019)

Den poté

Vzbudila ho série ran.

Nejdříve se domníval, že to vychází od sousedů, než zahlédl skupinku policistů ve vestách, mířících na něj pistolemi.

Instinktivně sáhl na noční stolek, aby se podíval do mobilu.

Hlava mu třestila.

Pomalé kroky upoutaly jeho pozornost.

Zaostřoval na siluetu přicházejícího muže v dlouhém balonovém plášti.

Přisunul si židli k jeho lůžku a dosedl.

„Kde jste byl včera v noci?“

„Měl jsem jít na večírek. Asi jsem na něm nakonec nebyl.“

„Asi?“

„Nevzpomínám si.“

„Opravdu? Zkušeností s experimentálními drogami máte víc?“

„Proč se ptáte?“

„Že ve vaší ledničce je kousek každého hosta onoho večírku.“

Silvestr

Série ran odzátkovaných špuntů ohlašovala příchod slavnostní půlnoci.

Lidé si nalévali do skleniček. Někteří pili rovnou z lahví.

„Šťastný a veselý!“

„Šťastný, ať je lepší než ten minulý!“

„Na zdraví!“

Najednou zhaslo světlo.

Ozval se hysterický smích vystřídaný ještě hysteričtějším křikem. Ten se šířil jako vlna, až úplně zadusil předchozí veselí.

Hlasité projevy nesouhlasu přehlušily série střelných dávek z několika směrů a vše najednou ztichlo.

Následně jen doznívaly zvuky bublajících tekutin a tříštěného skla.

Probudil se doma na koberci.

První myšlenka byla: *Škoda, že jsem na tom večírku nebyl!*

Ani nevěděl, jak velké to bylo jeho štěstí.

Poslední sklenička

„Dáme ještě jednu a vyrazíme.“

„Dobře, ale opravdu poslední! Už jsme tam měli dávno být!“

„To víš, že jo.“

Nalil a zamračil se na zbytek tekutiny v láhvi.

Napili se.

„To už tu přece nenecháme.“

„Ukaž, to víš, že ne. Tak nalej.“

Přiřukli.

„A víš co? Nemáš tam ještě něco, ať nekulháme?“

„Samozřejmě, že mám!“ Zazářila mu očka.

Automaticky sáhl po další načaté láhvi, odšrouboval a nalil.

Přiřukli si a rychle se napili.

Najednou oba překvapením vytřeštili oči.

Nemohli popadnout dech.

Skáceli se vzorně pod stůl.

Ústy jim vytékala krvavá břecha.

Měl dát tu láhev s kyselinou jinam.

Novoroční předsevzetí

Zapálil si cigaretu.

Všichni přítomní pozvedli přísně obočí.

„No co?“ pokrčil omluvně rameny.

„Říkal jsem přece až od Nového roku.“

Pohlédl na hodinky: „A do přípitku zbývá ještě asi patnáct minut.“

Vítězoslavně tahal z cigarety, nedopalek típl do popelníku.

„Ještě si odskočím, než to přijde!“ mrkl na ostatní a rozevlátým krokem se vydal na toaletu.

Rozrazil dveře, zakopl o práh a krkem padl přímo na záchodovou mísu.

Křupnutí nikdo nezaslechl kvůli hlasité hudbě a veselému hovoru.

Začal odpočet.

Přípitku se již nezúčastnil.

Avšak své novoroční předsevzetí přece jen splnil.

Slavnostní večeře

„Už je vše nachystáno?“

„Ano.“

„Prostírání a příbory?“

„Ano.“

„I dekorace?“

„Ano.“

„A co předkrm?“

„Ano.“

„Druhý předkrm?“

„Ano.“

„A co polévka?“

„Ano, i ta.“

„A dezert se chladí?“

„Ano!“

„Co hlavní chod? Jak s ním to vypadá?“

„Ještě se pořád hloupě vyptává!“ pronesl, vytáhl velký kuchyňský nůž a zarazil ho tazateli rovnou do srdce.

„A je to,“ zamnul si ruce. „Letošní silvestrovský tataráček bude obzvláště vynikající, vždyť je absolutně čerstvý.“

Vytáhl nůž z hrudi bezvládného těla
a začal je rovnou porcovat.

Hosté se již pomalinku scházeli.

81020407

dy